

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/65/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7221010776
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Mitterpáková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7221010776.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniely Mitterpákovej, sudcov JUDr. Martina Michalanského a JUDr. Miroslava Baňackého, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 02. októbra 2023, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. pre zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 30. novembra 2022 sp. zn. K2-1T/38/2021 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods.1 písm. a/,b/,c/,d/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec v r a c i a Mestskému súdu Košice, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

10

15

1

Okresný súd Košice II rozsudkom zo dňa 30. novembra 2022 sp. zn. 1T/38/2021 uznal obžalovaného A. B. vinným pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin úverového podvodu podľa § 222 ods.1, ods. 4 Tr. zák. na skutkovom základe, že

v C. D. E. E. na ul. F. G. XX zrealizoval v mene spoločnosti H. I. so I. I. H. uzatvorenie Zmluvy o úvere č. 5156833060 vo výške 46.500,- eur s mesačnou splátkou vo výške 646,- eur, pričom pri žiadosti o úver predložil sfalšované splnomocnenie zo dňa 29.3.2019, kde splnomocniteľ J. K. splnomocňuje L. E. ako konateľa spoločnosti H. I. na všetky úkony vo vzťahu k poskytovateľovi úveru bez vedomosti spoludlžníka J. K. ako konateľa spoločnosti H. I., čím takto I. I. H. spôsobil škodu vo výške 46.500,- eur,

Súd mu za to uložil podľa § 222 ods. 1 Tr. zák., s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm.a/ Tr. zák. ho súd zaradil na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení, odôvodnení a po poučení o možnosti podať opravný prostriedok, obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu podal odvolanie. V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný uviedol:

odvolanie opiera o dôvody uvedené v ustanovení § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) Trestného poriadku, teda

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný.

Rozsudok, jeho odôvodnenie a dôvody i závery rozhodnutia považuje za nezákonné, nesprávne, svojvoľné, účelové, nelogické, zaujaté, formálne, diskriminačné, nezrozumiteľné a arbitrárne. Celé napádané rozhodnutie je poznačené jednostrannosťou, neobjektivitou a je v ňom možné identifikovať prvky zaujatosti, keď na strane 7 výslovne drzo a bezdôvodne označuje samosudkyňa jeho osobnosť ako narušenú, a to napriek tomu, že ho nepozná a ani nebol na jeho osobu v tomto smere vypracovaný žiaden znalecký posudok. Práve takýmto animóznym postojom samosudkyne k jeho osobe bolo poznačené celé súdne konanie. Rozsudok v odôvodnení neobsahuje relevantné úvahy, ktorými sa súd riadil pri ustálení jeho viny. Nie sú v ňom uvedené logické a nespochybniteľné argumenty, pre ktoré ho súd uznal za vinného. Argumenty obhajoby boli ignorované. Pre faktickú stručnosť rozsudku absentuje v ňom relevantná a dostatočná analýza dôkazov, skutkového stavu i uloženého trestu. Samotný výrok rozsudku o tom, že konaním mal spôsobiť škodu vo výške 46.500,-€, je na prvý pohľad nesprávny a vôbec nekorešponduje s obsahom vykonaných dôkazov, či výpoveďami svedkov. Samotný uložený trest je pre neho fatálny a nezohľadňujúci skutočný stav.

V prvom rade treba upriamiť pozornosť na skutočnosť, že odvolací súd musí napádaný rozsudok v celom rozsahu zrušiť a následne ho spod obžaloby oslobodiť z dôvodu, že v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní, nebol vykonaný, resp. produkovaný žiaden relevantný dôkaz, ktorý by nasvedčoval, že sa dopustil konania, ktoré by vôbec bolo trestným činom. V konaní však došlo aj k fatálnym pochybeniam. Dôvody nesprávnosti rozsudku okresného súdu, vidí aj v podstatných vadách konania, ktoré rozsudku predchádzali najmä preto, že v tomto konaní boli porušené takmer všetky zásady, ktoré majú zabezpečiť kontradiktórny a spravodlivý proces. Konanie bolo poznačené množstvom porušení ustanovení garantujúcich jeho ústavné právo na spravodlivý proces. Proces, v ktorom došlo k opakovanému porušeniu základných zásad trestného konania uvedených v ustanoveniach §2 ods. 2, ods. 4, ods. 6, ods. 7, ods. 10, ods. 14 Trestného poriadku, nemožno nikdy označiť ako spravodlivý a zákonný. Podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby: Výrok o vine samosudkyňa nadobudla už krátko po podaní obžaloby. Od samotného začiatku u nej neexistovala faktická možnosť zmeny názorom na vinu v jeho trestnej veci. Takýto jej postoj k vine bol preukázaný aj celkovým prístupom samosudkyne k jednej z procesných strán (k obhajobe) počas celého priebehu hlavného pojednávania a pretavil sa aj do výroku rozsudku. Napriek dôkaznej núdze bol súdom fakticky odsúdený hneď potom, ako trestná vec napadla práve samosudkyňu do senátu (1T) a moja vina bola vopred prezumovaná.

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach viackrát poukázal aj na judikatúru ESLP, ktorá princíp prezumpcie nevinoty zhŕňa slovami, že princíp prezumpcie nevinoty a z neho vyplývajúca zásada in dubio pro reo vyžaduje, aby sudcovia nevychádzali z predom pojatého presvedčenia, že obžalovaný spáchal čin, ktorý mu je kladený za vinu, aby dôkazné bremeno spočívalo na obžalobe a aby prípadné pochybnosti boli použité v prospech obžalovaného. Prípadná predpojatosť súdu môže byť pritom vyvodzovaná nielen z výslovných vyjadrení na adresu obvineného, ale aj zo spôsobu, akým sú napadnuté rozhodnutia odôvodnené {rozsudok ESLP vo veci Lavents proti Litve %o dňa 28.11.2002 č. 58442/00, rozsudok ESLP vo veci F. a K. proti Českej republike zo dňa 24.07.2008 č. 35450/04}. Pokiaľ súdy týmto požiadavkám nedostojia, porušia právo podľa článku 6 ods. 2 Dohovoru.

Záver o absencii objektivity, nestrannosti a prejudikácii viny už po podaní obžaloby opiera aj o skutočnosť, že súd na začiatku súdneho konania iba formálne a nedostatočne preskúmal obžalobu a následne rozhodol podľa ustanovenia § 241 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku a nariadil hlavné pojednávanie. Ak by sa samosudkyňa dostatočne zaoberala obžalobou, jej zákonnosťou, správnosťou kvalifikácie skutku, musela by zákonne rozhodnúť podľa ustanovenia § 241 ods. 1 písm. c) Trestného

poriadku a trestné stíhanie zastaviť, alternatívne zákonne rozhodnúť podľa ustanovenia § 241 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku a pre zásadné formálne chyby obžalobu odmietnuť a vrátiť vec prokurátorovi. Závažné pochybenia prípravného konania (zjavne nesprávne uvedenie obchodného mena spoločnosti, zjavná nesprávnosť právnej kvalifikácie skutku, nadkvalifikovanie skutku, nesplnenie zákonných náležitostí vyhotovenia obžaloby, nenáležitá ochrana bankového subjektu), mali samosudkyňa viesť k jedinému možnému zákonnému postupu, a to k zastaveniu trestného stíhania alebo odmietnutiu obžaloby. Takýmto, rýdzo zákonným postupom, by sa vopred predišlo k pochybeniam, ktoré boli sprievodným javom celého konania.

Rozsudok a ani konanie, ktoré mu predchádzalo, nespĺňalo základné štandardy spravodlivého procesu a v konaní neboli vytvorené podmienky pre zákonné a objektívne rozhodnutie. Samosudkyňa nerešpektovaním zásad kontradiktórneho procesu suplovala postavenie a prácu prokuratúry. Súd k procesnej strane prokurátora pristupoval po celú dobu ústretovo a až servilne. Idea tzv. procesnej rovnosti strán v konaní pred súdom, bola senátom preukázateľne nepochopená a ignorovaná. Zásada prezumpcie neviny sa musí prejavíť v rozhodnutí tak, že sa uplatní zásada in dubio pro reo. Pri zisťovaní skutkového stavu, okrem požiadavky určujúcej rozsah a predmet dokazovania, je prioritná aj požiadavka týkajúca sa kvality skutkových zistení. Pokiaľ ide o kvalitu skutkových zistení, potom skutkový základ rozhodnutia musí byť zistený mimo akúkoľvek dôvodnú pochybnosť, nestačí iba zistenie pravdepodobnosti. Napádaný rozsudok je ale založený na nepodložených a neoverených domnienkach.

V naznačenom smere platí pravidlo, že nedokázaná vina by mala mať v rozhodnutí súdu taký istý význam ako dokázaná nevina, pričom výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré úplne vylučujú pochybnosti, pričom náležité zistenia skutkového stavu vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, a nikdy nie iba o pravdepodobnosť a domnienky. Tam kde sa nedá bezpečne zistiť, ktorý variant skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, ma voliť súd vždy ten, ktorý je pre obžalovaného priaznivejší.

Súdy nemajú pri hodnotení dôkazov a vyvodzovaní skutkových zistení absolútnu, ničím neobmedzenú voľnosť. Jej limity sú vymedzené najmä základnými právami dotknutých osôb a princípmi vyplývajúcimi z Trestného poriadku. Z tohto dôvodu musia dodržať vysoký štandard aj pokiaľ ide o hodnotenie vypovedajúce schopnosti a hodnovernosti dôkazov samotných.

Príkladmo uvedený súčet vyššie uvedených pochybení, ktoré sa preniesli aj do konania pred súdom, či už jednotlivo alebo v súhrne, predstavujú také chyby konania, ktoré nemožno odvolacím súdom ignorovať. Takýmto spôsobom boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci, spravodlivý proces a práva obhajoby.

Pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie:

Zlá aplikácia zákona, nesprávne ustálenie skutkového stavu a absentujúca analýza, komparácia výpovedí, či nedokonalé zhodnotenie dôkaznej situácie, sa negatívne premietli do rozsudku voči nemu a spôsobili jeho nesprávnosť, nezrozumiteľnosť, nepreskúmateľnosť, ako aj nezákonnosť.

V zmysle znenia ustanovenia § 235 písm. c) Trestného poriadku..... obžaloba musí obsahovať obžalobný návrh, v ktorom musí byť označený skutok, pre ktorý je obvinený stíhaný, s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne s uvedením iných skutočností, ak ich treba na to, aby skutok nemohol byť zamienený s iným a aby bolo odôvodnené použitie určitej trestnej sadzby; ďalej sa uvedie právna kvalifikácia skutku s uvedením výkonného pomenovania trestného činu, o ktorý v tomto skutku ide, aj príslušné ustanovenie Trestného zákona a všetky zákonné znaky vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu.....“

V znení v zmysle ustanovenia § 163 ods. 3 Trestného poriadku, „rozsudok musí obsahovať výrok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného alebo ktorým sa spod obžaloby oslobodzuje, musí presne označovať trestný čin, ktorého sa výrok týka, a to nielen Zákonným pomenovaním a uvedením právnej kvalifikácie, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, prípadne aj s uvedením iných skutočností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamienený s iným, ako aj uvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu.....“

Z dikcie citovaných zákonných ustanovení vyplýva kogentná povinnosť orgánov činných v trestnom konaní označiť prípadného páchatel'a trestného činu potrebnými údajmi v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení, aby tak nemohlo dôjsť k zámene páchatel'a s inou osobou.

Výroková veta odsudzujúceho rozsudku musí presne označovať trestný čin, ktorého sa výrok týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale i uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, ako aj uvedením všetkých zákonných znakov včítane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu, teda aj vznik skutočnej škody.

V obžalobe zo dňa 19.07.2021 je skutok kvalifikovaný ako zločin úverového podvodu spôsobom, že v Košiciach v OC Optima na ul. F. G. XX zrealizoval v mene spoločnosti H. I. so I. I. H. uzatvorenie Zmluvy o úvere č. 5156833060 vo výške 46.500,-Eur s mesačnou splátkou vo výške 646,-Eur, pričom pri žiadosti o úver predložil falšované splnomocnenie zo dňa 29.3.2019, kde splnomocniteľ J. K. splnomocňuje L. E. ako konateľ'a spoločnosti H. I. J. E. na všetky úkony vo vzťahu k poskytovateľovi úveru bez vedomosti spoludlžníka J. K. ako konateľ'a spoločnosti H. I. J. E. , čím takto I. I. H. spôsobil škodu vo výške 46.500,-Eur...,

V napádanom rozsudku zo dňa 30.11.2022 je skutok kvalifikovaný ako zločin podvodu spôsobom, že..... v C. D. E. E. na ul. F. G. XX zrealizoval v mene spoločnosti H. I. so I. I. H. uzatvorenie Zmluvy o úvere č. 5156833060 vo výške 46.500,-Eur s mesačnou splátkou vo výške 646, pričom pri žiadosti o úver predložil sfalšované splnomocnenie zo dňa 29.3.2019, kde splnomocniteľ J. K. splnomocňuje L. E. ako konateľ'a spoločnosti H. I. na všetky úkony vo výťahu k poskytovateľovi úveru bez vedomosti spoluvinníka J. K. ako konateľ'a spoločnosti H. I. J. E., čím takto I. I. H. spôsobil škodu vo výške 46.500,-Eur.... “.

Znenie skutkovej vety rozsudku je nekriticky a doslovne totožné so znením obžaloby. Až na jedinú a zásadnú výnimku. V obžalobe je uvedená spoločnosť H. I.. no vo výrokovvej vete rozsudku je už uvedená spoločnosť H. I.. Keďže v obžalobe nie je obchodná spoločnosť H. I., a to v rozpore so zákonnými ustanoveniami Trestného poriadku, akýmkoľvek iným spôsobom identifikovaná, napr. uvedením IČO, resp. uvedením sídla spoločnosti, potom zavedenie obchodnej spoločnosti s iným obchodným menom (H. I.) a bez bližšej identifikácie do výrokovvej časti rozsudku, je fatálnym zlyhaním OČTK, ale aj samotnej samosudkyne v tom, že obžalobu už na začiatku súdneho konania neodmietla.

Vo výrokovvej vete obžaloby, ako aj vo výroku rozsudku, nie je nijakým spôsobom uvedený dátum spáchania skutku, nie je v nich ani riadnym spôsobom stotožnená, resp. identifikovaná spoločnosť, ktorá mala byť konečným adresátom úveru. Opis skutku uvedený v napádanom rozsudku ako aj v obžalobe, nemá nič spoločné s reálnym priebehom skutkového deja. Záver súdu, ktorý stotožnil jeho osobu ako páchatel'a úmyselného trestného činu, je chybný, nesprávny a nelogický. Takýto záver nemá oporu v realizovanom dokazovaní. Je neakceptovateľné, ak okresný súd úplne rezignuje na svoje povinnosti a v rozsudku sa nevyrovná so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Právny názor okresného súdu nie je správny, logický a obhájitelný. Ani dôkazmi, ktoré vykonal a vyhodnotil okresný súd výslovne zaujato a jednostranne, nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že by skutok, za ktorým ho titulný súd odsúdil, bol trestným činom.

Reálne sa nemohol dopustiť konania uvedeného v obžalobe. Rovnako výška tzv. škody, ako kvalifikačný moment úverového podvodu ako zločinu, nikdy nebola v konaní preukázaná a správne kvalifikovaná a uplatnená. Na pojednávaní sa hodnoverne preukázalo, že som konal dobromyseľne, na základe plnomocenstva a na účet obchodnej spoločnosti. V konaní nebol vyprodukovaný dôkaz o tom, že by som mohol alebo mal niekedy pochybovať o tzv. pravosti mne udeleného plnomocenstva. Vo veci som verifikované pôsobil ako splnomocnený sprostredkovateľ o úver. Žiadosť o úver by nikdy nebola podávaná bez vedomosti splnomocniteľa, bez jeho vedomia, súhlasu a súčinnosti. Iba samotná obchodná spoločnosť mohla mať z takéhoto úveru prospech alebo benefit.

Samotné odôvodnenie rozsudku je faktickým výsmechom profesionality samosudkyne, keďže moja „vina“ je odôvodnená v rozsahu jednej neúplnej strany rozsudku (str. 5). Samotná „kvalita“ odôvodnenia rozsudku nezodpovedá zákonným požiadavkám a súdnej praxi.

Chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení rozsudku, ako aj skutočnosť, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, znamenali stav, že som bol nedôvodne a nesprávne uznaný vinným, a to za súčasného porušenia jeho práv a ustanovení zákona.

Ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy:

Prokurátor v konaní neunesol dôkazné bremeno, no takýto faktický stav sa neodzrkadlil v rozsudku. Vo veci neboli produkované relevantné dôkazy, ktoré by boli spôsobilé založiť uznanie jeho viny tak, aby to aspoň spĺňalo minimálne požadované podmienky, za súčasného rešpektovania jeho práv a zásad spravodlivého procesu. Ani nesprávne vyhodnotenú skutkové zistenia, ktoré boli nedôvodné a nekriticky súdom vnesené do rozsudku, nemôžu postačovať nato, aby bol uznaný vinným v pripisovanom skutku. Celá obžaloba je výslovne postavená na nepodložených domnienkach a trpí tzv. dôkaznou núdzou. Na hlavnom pojednávaní nebol produkovaný proti nemu žiaden relevantný dôkaz. Nemal nikdy dôvod pochybovať o relevantnosti a platnosti jemu udeleného splnomocnenia. Zmluva o úvere bola dňa 30.04.2019 podpísaná konateľom L. E.. On ako faktický sprostredkovateľ na základe plnomocnenstva vykonal iba kroky a bol len kontaktnou osobou s peňažným ústavom, aby spoločnosť H. I. mohla načerpať úverový produkt.

Súd ignoroval skutočnosť, že sa svedok J. K. dohodol už začiatkom apríla na prevode obchodného podielu spoločnosti H. I. na nového vlastníka L. E.. V tejto súvislosti s overeným podpisom dňa 04.04.2019 nespochybniteľne osvedčil - Rozhodnutie jediného spoločníka o prevode obchodného podielu spoločnosti H. I. na L. E. (č. L 5). Od tohto momentu sa stal L. E. vlastníkom spoločnosti H. I.. Spôsob, ako súd nedbalo a selektívne vyhodnocoval vykonané dôkazy a v konečnom dôsledku iba v jeho neprospech, bol výsledkom nepochopenia argumentov a rozporov, na ktoré obhajoba v konaní poukazovala a ich aj na súde prezentovala. Skutkový výrok rozsudku je neobhájiteľný, nepravdivý, neobjektívny a nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní. Snaha súdu odsúdiť ho bez ohľadu na obsah relevantných dôkazov, sa pretransformovala v plnej miere do neobjektívneho rozhodnutia. Ani vykonané dôkazy však netvorili tzv. ucelenú reťaz dôkazov na ustálenie jeho viny. Vo veci existujú reálne a uveriteľné argumenty a dôkazy, ktoré objektívne sponchybujú jeho vinu. Tieto sú uvedené v jeho odvolaní.

Konanie opísané vo výroku ani nikdy nemohlo objektívne naplniť obligatórne znaky skutkovej podstaty úmyselného trestného činu úverového podvodu. Až po detailnom preverení všetkých okolností a argumentov odvolania bude musieť krajský súd vysloviť záver, že ani v rozsudku popísaný skutok nie je trestným činom.

V konaní bolo preukázané, že jeho jediný potencionálny benefit, by predstavovala iba prípadná provízia za sprostredkovanie úveru, a tá by mu bola poskytnutá bankou alebo splnomocniteľom. V rozsudku to nebolo nikdy zohľadnené. Ak by skutočne chcel nadobudnúť akýkoľvek neoprávnený prospech, musel by už od úplného začiatku po úplne samotný koniec intenzívne spolupracovať so štatutármi obchodnej spoločnosti žiadajúcej o úver.

Vo svojej výpovedi svedok L. E. uviedol, že ho pozná, že mal spoločnosť H. I. od svedka K.. Na kúpu spoločnosti a vedenie účtovníctva využíval jeho služby. Zároveň uviedol, že s K. chcel zobrať úver na spoločnosť a len na jeho žiadosť mal zisťovať možnosti poskytnutia úveru. Tento svedok mu mal dať na tieto úkony svoju plnú moc a aj plnú moc od K.. Takáto výpoveď svedka by mala každému nezaujatému a objektívnemu sudcovi postačovať na jeho vyvinenie spod obžaloby. No v jeho prípade to nepostačovalo.

Pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov sú zrejmé. Závery súdu neodpovedajú vykonanému dokazovaniu. Na objektívne objasnenie skutkových zistení je asi potrebné dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy.

Ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona:

Konanie opísané v rozsudku formálne nenapĺňa znaky trestného činu. Trestného činu úverového podvodu podľa zákona sa dopustí ten, kto od iného vyláka úver alebo zabezpečenie úveru tým, že ho uvedie do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru alebo na splácanie úveru a tak mu spôsobí malú škodu. Úmyselné zavinenie páchatela sa musí vzťahovať k všetkým týmto znakom skutkovej podstaty trestného činu úverového podvodu a prípadne, že sa úmysel vzťahuje len k niektorým z nich, nemôže ísť o spáchanie trestného činu úverového podvodu.

Zavinenie je vnútorný, psychický vzťah páchatela k podstatným zložkám trestného činu, pričom zavinenie je vybudované na zložke vedomostnej, ktorá zahŕňa vnímanie páchatela a na zložke vôľovej, ktorá zahŕňa predovšetkým chcenie alebo uzrokovanie, teda v podstate rozhodnutie konať určitým spôsobom so znalosťami podstaty veci. Ak páchatel rozhodne skutočnosti nechce a ani s nimi nie je uzročený, nie je tu žiadny vôľový vzťah. Zavinenie sa pritom vzťahuje na priebeh páchatelovho činu, ktorý sa prejavil v objektívnej realite a ktorý zodpovedá znakom skutkovej podstaty trestného činu.

Pri trestnom čine úverového podvodu podľa ustanovenia § 222 Trestného zákona musí mať tzv. uvedenie do omylu svoju váhu resp. kvalitu, nestačí uvedenie akejkoľvek nepravdy. V zmysle judikatúry obyčajné klamstvo nie je uvádzaním do omylu vtedy, keď tvrdenie potencionálneho páchatel'a podlieha možnému preskúmaniu zo strany podvedeného.

Za posledných 20 rokov sa chápanie trestného činu úverového podvodu menilo viackrát. Dokonca generálny prokurátor už dvakrát vydával záväzné stanovisko pre prokurátorov ako chápať okolností a znaky trestného činu úverového podvodu. Ak by sa dozorujúci prokurátor držal obsahu stanoviska z roku 2018, tak by musel obžalobu proti mne vziať späť. V zmysle jeho záverov tzv. „obyčajné klamstvo“ zo strany žiadateľ pri uzatváraní zmluvy, nie je možné generalizovane považovať za tzv. „uvádzanie do omylu“.

Tvrdenia konkrétnej osoby (žiadateľ'a o úver) podliehajú kontrole. Ak má poskytovateľ úveru možnosť preskúmať pravdivosť predkladaných tvrdení, a to prostriedkami bežne dostupnými a bežne použiteľnými nie je možné len uvedenie nepravdy bez ďalšieho považovať za „uvádzanie do omylu“ ako znak objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu úverového podvodu podľa ustanovenia § 222 Tr. zákona.

V rámci vyhodnotenia dokazovania súd musí ustáliť aj realnosť následku. Vo všeobecnosti v prípadoch úverových podvodov nemožno škodu stotožňovať s výškou získaného (poskytnutého) úveru, ak zároveň nedošlo k ujme na majetku veriteľa. V zmysle iného stanoviska GP SR z roku 2007 sa za trestné činy úverového podvodu nepovažovali tie, ak úverový dlžník, ktorý síce uviedol banke nepravdivé údaje o jeho bonite, avšak úver riadne splácal, lebo suma získaného úveru nepredstavovala pre dlžníka neoprávnené získaný prospech. Pre takéhoto dlžníka suma poskytnutého úveru znamená iba dočasné navýšenie jeho aktív, čo na druhej strane korešponduje s jeho povinnosťou úverové prostriedky svojmu veriteľovi v určitej lehote splatiť. Úverový dlžník pritom veriteľovi vráti sumu poskytnutého úveru zvýšenú o príslušnú úrokovú sadzbu a preto nedochádza k trvalému odňatiu aktív veriteľa, ani k úbytku na jeho majetku. V takýchto prípadoch nepôjde o úverový trestný čin. V zmysle stanoviska z r. 2007 bolo, že žiadateľ o pridelenie úveru uvedie subjekt poskytujúci úver do omylu v otázke bonity klienta predložením nepravdivých, či falošných potvrdení o príjme či o zamestnaní, v dôsledku čoho k vyplateniu úveru nedôjde, takéto konanie žiadateľ'a o úver nemožno bez preukázania ďalších okolností posudzovať ako pokus trestného činu úverového podvodu.

Páchatel'om trestného činu úverového podvodu podľa § 222 ods.1 Trestného zákona spáchaného podvodným konaním pri uzatváraní úverovej zmluvy môže byť len účastník takejto zmluvy, napríklad dlžník alebo fyzická osoba konajúca za dlžníka (ak je dlžník právnickou osobou). Osoba, ktorá účastníkovi úverovej zmluvy len zabezpečí potrebné nepravdivé podklady, nemôže byť ani spolupáchatel'om. Pokiaľ páchatel', ktorý nie je účastníkom úverovej zmluvy, ako tzv. nepriamy páchatel' uvedie do omylu úverového veriteľa prostredníctvom účastníka úverového vzťahu, ktorý sám nekoná zavinene (napríklad koná v skutkovom omyle), nemôže ísť o trestný čin úverového podvodu podľa § 222 Trestného zákona, pretože páchatel'stvo je vylúčené nedostatkom náležitostí v osobe páchatel'a a účastníctvo je vylúčené v dôsledku zásady akcesority.

Prostriedky trestnej represie nemôžu slúžiť k uspokojeniu subjektívnych práv súkromnoprávnej povahy. Skutkový základ posudzovanej veci sa týka výhradne práv vyplývajúcich z civilno-právnych predpisov. Trestnoprávna represia nemôže slúžiť ako prostriedok nahradzujúci aktivitu jednotlivca, od ktorého sa primárne vo sfére súkromnoprávných vzťahov očakáva a vyžaduje, aby si strážil svoje práva.

Obligatórnosť obvyklej miery opatrnosti na strane poškodeného zdôrazňuje aj Najvyšší súd Českej republiky, ktorý okrem iného uviedol, že ak ide o občiansko-právny vzťah, je potrebné trvať na tom, aby na ochranu svojich záujmov, primárne dbali predovšetkým samotní účastníci takéhoto vzťahu. Od nich je nutné požadovať, aby postupovali obozretne a aby dodržiavali aspoň elementárne zásady opatrnosti, obzvlášť v prípadoch, v ktorých sú na to ľahko dosiahnuteľné prostriedky. Ak sa poškodený sám svojou zjavnou neopatrnosťou, ktorej sa mohol ľahko vyvarovať, ocitol v situácii, keď v rámci súkromno-právneho vzťahu pristúpil k neistému obchodu a vynaložil finančné prostriedky, potom sa s dôsledkami tejto neistoty musí vyrovnávať taktiež sám, a to s použitím súkromno-právnych inštrumentov (Uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky %o dňa 25.05.2010, sp. zn. 7 Tdo 486/2010).

Nie bez povšimnutia odvolacieho súdu by mala ostať aj skutočnosť, že zákonodarca v zákone formuláciou trestného činu úverového podvodu neprimerane poskytuje finančným ústavom väčšiu mieru ochrany, ako je to u subjektoch súkromného práva pri formulácii trestného činu podvodu. V prípade podvodu so značnou škodou je trestná sadzba v rozpätí od troch do ôsmich rokov. V prípade úverového podvodu so značnou škodou je trestná sadzba v rozpätí od piatich až do dvanástich rokov.

Preto sa na základe vyššie uvedeného dôvodne domnieva, že skutok, ktorý je mu pripisovaný v rozsudku nie je trestným činom a preto vydaným rozsudkom súd preukázateľne porušil ustanovenia Trestného zákona. Ním napádaný rozsudok ani neobsahuje žiadnu komparáciu v duchu, prečo nie je uvedené konanie možné napríklad kvalifikovať podľa ustanovenia § 221 Trestného zákona.

Konštatované pochybenia súdu v celom konaní, či už jednotlivito alebo v súhrne, predstavujú závažné chyby prvostupňového konania. Postupom súdu som bol nespravodlivo a nezákonne uznaný vinným, za súčasného flagrantného porušenia ustanovení Trestného zákona.

Ak je uložený trest neprimeraný:

Napádaným rozsudkom bol podľa ustanovenia § 222 ods. 4 Trestného zákona, ustanovenia § 38 ods. 2 Trestného zákona, odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov.

Podľa ustanovenia § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona ho súd zaradil pre účely výkonu trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

Domnieva sa, že vzhľadom na všetky okolnosti a charakter veci, vzhľadom na nepreukázanie dôvodnosti obžaloby, vzhľadom na nepochopiteľnú arbitrárnosť a nezrozumiteľnosť rozsudku, považuje v celosti uložený trest zazjavne nedôvodný a neprimeraný. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd má prihliadnuť najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela.

Jemu uložený trest je fatálny. Trest v takejto výške mu súd uložil asi iba preto, že ho v rozsudku označil ako narušenú osobnosť, na ktorú treba pôsobiť v podmienkach výkonu trestu.

Všetky tieto skutočnosti neuvádza preto, že si zaslúži iný, primeranejší trest ako ten, ktorý mu bol uložený. Jemu uložený trest je nesprávny, nezákonný a nedôvodný. Vyššie uvedené argumenty uvádza najmä preto, že jeho presvedčenie o nezákonnosti a nesprávnosti výrokov rozsudku o vine a najmä o treste, je podložené aj nezohľadnením vyššie uvedených preukázateľných skutočností týkajúcich sa ukladania jemu uloženého trestu.

Preto odvolaciemu súdu navrhuje, aby po preskúmaní napádaného rozsudku, z niektorých dôvodov uvedených v ustanovení § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) Trestného poriadku, zrušil napadnutý rozsudok a podľa ustanovenia § 322 ods. 3 Trestného poriadku, ho rozsudkom, aj v súlade so zásadou in dubio pro reo, spod obžaloby v plnom rozsahu oslobodil. Alternatívne navrhuje, aby odvolací súd po preskúmaní veci, a to z niektorých dôvodov uvedených v ustanovení § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) Trestného poriadku, zrušil napadnutý rozsudok a podľa ustanovenia § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec prvostupňovému súdu, aby ju v inom zložení a v potrebnom rozsahu, znovu prerokoval a rozhodol.

Na podklade odvolania prokurátora a obžalovaného krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

Z obsahu napadnutého rozsudku vyplýva, že Okresný súd Košice II vyhlásil rozsudok na hlavnom pojednávaní dňa 30.11.2022 ako to vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní na čl. 268.

V písomnom vyhotovení rozsudku, ktorý bol doručený stranám trestného konania, však dátum vyhlásenia rozsudku uvedený nie je.

V skutkovej vete vyhláseného rozsudku je uvedená spoločnosť H. I. a v obžalobe okresnej prokuratúry sp. zn. 2 Pv 333/19 zo dňa 19.07.2021 je uvedená spoločnosť H. I., v obžalobe ako aj v rozsudku je ďalej uvedená ako poškodená spoločnosť I. I. H..

Označenie týchto spoločností však nie je v súlade s ustanoveniami obchodného zákonníka, pretože obchodné meno obchodnej spoločnosti a družstva je názov, pod ktorým sú zapísané v obchodnom registri. To platí aj pre právnické osoby, ktorý sa zapisujú do obchodného registra na základe osobitného zákona. Súčasťou obchodného mena právnickej osoby je aj dodatok označujúci ich právnu formu.

Podľa § 163 ods. 3 Tr. por. výrok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného, musí presne označovať trestný čin, ktorého sa výrok týka, a to nie len zákonným pomenovaním a uvedením právnej kvalifikácie, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, prípadne aj s uvedením iných skutočností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným, ako aj s uvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu.

Z napadnutého rozsudku je zrejmé, že vo výroku rozsudku nie je uvedený čas spáchania trestného činu a výrok rozsudku, pokiaľ ide o spoločnosť, ktorá sa mala podieľať na trestnom čine, je odlišný od spoločnosti, ktorá je uvedená v obžalobe.

Podľa § 165 ods. 1 Tr. por. odsudzujúci rozsudok musí obsahovať výrok o treste s uvedením zákonných ustanovení, podľa ktorých bol trest uložený, alebo podľa ktorých bolo od potrestania upustené, a to prípadne s poukazom na prijatú záruku.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 30.11.2022 vyplýva, že obžalovaný bol uznaný za vinného zo zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a trest mu bol uložený podľa § 222 ods. 1 Tr. zák., teda nie podľa právnej kvalifikácie, pre ktorú bol obžalovaný uznaný vinným.

S poukazom na vyššie uvedené pochybenia okresného súdu, krajský súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a prikázal okresnému súdu, aby predmetnú trestnú vec v celom rozsahu opätovne prejednal a rozhodol v súlade s ustanoveniami Trestného zákona a Trestného poriadku.

Vzhľadom k tomu, že vyššie uvedené pochybenia okresného súdu nebolo možné odstrániť v odvolacom konaní, krajský súd sa nemohol zaoberať meritórnym skúmaním podaného odvolania.

Z uvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, pričom toto uznesenie bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

10

1

1

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.